

ndnda kui Tema suure suguvõfa — Vene maa vasta, joostid sel pühakul, förgel filmapiisgul Temal-ühte föiki üleulatawa, föiki ümbervõtva ja äraselsetava tundmusse koto, — kindla usku. Ilma ahas-ku seta waatas Tema surma tullemise vasta. Ets Tema teadnud kül, et se üks läbiminnik töösema, igawese eluõje oli. Ei kurväastanud Tema hingemite mõted nende fölikide peale, kes Tema südamel üherõrra fallid olid olnud ja seda Ta nüüd maha pidi jätmä, — Tema abiakaasa, Tema laste, Tema lastelaete ja Tema isamaa peale. Tema teadis ja, kelle hooleks Ta neid jäitis, teadis, et taewase Isa õnnistus nendele saab jääma, nõnda kui Tema tegude ja ettemärgi mälestust. — Need filmapiisgud, mis viisiti igaüls meiega pühakulks ja förgeks saab nimetama, on osalt juba meie ja vaberamaade rahvade kirja läbi kuulutatud. Siiski seisab, kuda ütlesime, lehma walus — siin elus meist äralahkunude pärast, föige tötelikum troost nende mälestustes, nende — meid röömuliku imestellemisega täites — hingemoodustee meeletuletustes. Niisuguses mälestustes, niisuguses meeletuletustes tuleb sadund meile, kui fa küritejels aekas jälle tagasi, — saab surma läbi katkendatud side jälle ühentatud. Se on, mis meid lihutanud, troostiks endale, — ja kuda meie usume — fa troostiks lugejatele, föige Veneriigile, Keiser Nikolai viimseid elutundisi üleskirjutama.

Seda fallist elu lõpetas üks esitselt ajsata näi-

tarv nuhupalavik. Alga teised haiguse wimmad, mis ammugi juba pealt nähes tugeras kehas varjul olid olnud, ühendatud ennast palaviluga. Töötelikult oli seestpidine elutervis juba ammugi lonkav ja pealegi äraturnatud üleliiga tallitamiste waewade läbi, murede ja meeleshaiguse läbi, kuda seda föige inimeste sugu pärandust ehk föigerohkemalt auujärgedel leitalse.

Föiges mõddalainud minerva aasta piisnes, kuda nüüd Jumalas puhlawa Keisri ligemad ümberolijad teenrid tunnistavad, tundis Ta enamist igapäevwiga kasvamist. Siiski ei jätnud Tema alalise väsimata hoolega riigivalitsuse talitusi korrale seades, waid viitis päivi ja sagedast öösi nende pärast, ei annud sagedast oma kehale tarviliku puhlamise mahti ega laßnud karastawa unefatet filmile tulla. Ise-äranis juhtus seda viimisel aeval, kus Tema terasema hoolega vastapannemise riistu laekis walmistada perekla waenlaete wastatõrjumiseks, kes nii ootmata Vene maa ja föige usu waesta olid ülestõusnud. Föigel Keisri viimse haiguse aeval, olgo esitsalt, olgo lõpu waesta, ei pidanud sedagi seda suretarvaks. Tema Ise ei uskunud seda mite, — ehk Ta kül, kuda kristlase^{*)} kohus, wõib ehk fa olla iseäralikul hingetujul, ammugi ja sagedast surma peale oli mõielnud, kuda Tema järeljäänud viimsest seadusest tunneme, — ehk Tema kül sagedast elu kohta ütles: "ja mis lühile on se föil."

^{*)} Kristlane tõhanded, riisti-intimene.